

Arrest

nr. 272 990 van 19 mei 2022
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 17 november 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 5 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat N. KELCHTERMANS *loco* advocaat R. JESPERS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV X (hierna: verzoeker), is de echtgenoot van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV X (hierna: verzoekster). Verzoekende partijen halen dezelfde redenen aan waarom zij niet kunnen of willen terugkeren naar de EU-lidstaat die hen internationale bescherming heeft verleend, met name Griekenland, en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde motieven. In het verzoekschrift van verzoekster wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoeker integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

2. Over de gegevens van de zaken

Verzoekende partijen, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 25 juli 2021 België binnen, verzoeker zonder enig identiteitsdocument en verzoekster met een identiteitskaart, en verzoeken de volgende dag om internationale bescherming. Op 3 november 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op dezelfde dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Syrische nationaliteit te bezitten, Koerd en soennitische moslim te zijn. U bent geboren en opgegroeid in Tell Aran in de provincie Aleppo. U bent landbouwer. In april 2010 begon u uw legerdienst. U diende in Damascus. In januari 2012 deserteerde u uit het leger en keerde u terug naar uw dorp. U verbleef daar tot de komst van het leger in januari 2013. Dan ging u met uw familie naar Derhaf, waar jullie tot augustus 2015 verbleven. Uw gezin keerde dan terug naar Tell Aran en u ging naar Al Bab. In juni 2019 ontvluchtte u samen met uw vrouw A. A. I. (...) en zoontje A. (...) Syrië omwille van de oorlog en omdat u gezocht werd door de autoriteiten omwille van desertie. Jullie reisden via Turkije naar Griekenland.

Op 5 juli 2019 deden jullie een verzoek om internationale bescherming in Griekenland. Tijdens jullie hele verblijf in Griekenland verbleven jullie in een opvangkamp in Ritsona. Op (...) 2019 werd jullie dochtertje E. (...) geboren. Ze heeft het syndroom van Down. Na de geboorte verbleef ze een twintigtal dagen in een ziekenhuis in Athene. E. (...) had een ziekteverzekering maar bepaalde medische kosten zoals de medicatie moesten jullie zelf betalen. Als jullie voor medische afspraken naar Athene gingen met E. (...) moesten jullie de reiskosten zelf betalen. Jullie hadden niet voldoende geld om dagelijks of wekelijks naar het ziekenhuis te gaan. E. (...) werd herhaaldelijk met een ziekenwagen naar het ziekenhuis gebracht en verbleef dan in het ziekenhuis. Een organisatie in het opvangkamp genaamd Solidarity maakte medische afspraken voor jullie, maar het gebeurde herhaaldelijk dat zo'n doktersafspraak niet doorging.

U werkte niet in Griekenland. Het was niet mogelijk om de taal te leren omdat er in het kamp geen taallessen werden gegeven. Uw twee broers en twee schoonbroers die in Europa wonen leenden jullie 10.000 euro tijdens jullie verblijf in het kamp. Op 1 maart 2021 kregen jullie een positieve beslissing inzake jullie verzoek om internationale bescherming. Jullie uitkering werd dan stopgezet. Jullie bleven in het opvangkamp omdat u geen geld had om een woning te huren en omdat u geen Grieks sprak.

In juli 2021 verkregen jullie een identiteitskaart en reisdocument. Na het bekomen van deze documenten moesten jullie jullie caravan in het opvangkamp verlaten. Jullie verbleven dan nog een week bij vrienden in het opvangkamp, waarna jullie met het hele gezin op 19 juli 2021 Griekenland verlieten. Uw schoonbroer en neef A. J. (...), die in België verblijft, leende jullie 1000 euro om de reis te betalen. Jullie reisden legaal per vliegtuig naar Nederland. Jullie kwamen op 25 juli 2021 aan in België. De volgende dag deden u en uw vrouw een verzoek om internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw verzoek legden u en uw vrouw de volgende documenten neer: de Syrische identiteitskaart van uw vrouw, jullie familieboekje, Griekse geboorteakte van uw dochter, 19 Griekse medische documenten van uw dochter, een medisch attest van Fedasil met betrekking tot uw dochter, een Grieks document in verband met gratis busvervoer, bewijs van overschrijving van geld door uw schoonbroer en een kopie van een Grieks ziekteverzekeringsdocument van uw dochter.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde dat u bijziend bent (CGVS, p. 3). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) haalde u geen enkel element aan dat het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de internationale

beschermingsprocedure zou kunnen bemoeilijken (Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ). Zowel bij de DVZ als het bij CGVS verklaarde u dat uw gezondheidstoestand goed was met uitzondering van uw zichtprobleem (Verklaring DVZ, vraag 28 en CGVS, p. 3). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat de kwaliteit van de interactie goed was. Bijgevolg zijn er geen elementen die erop wijzen dat uw gezondheidstoestand u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, met name het Eurodac Search Result d.d. 26/07/2021, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat

stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, met name gebrekkige leefomstandigheden, een tijdelijk gebrek aan financiële steun en een moeilijke toegang tot medische zorg (CGVS (...), p. 8-12, CGVS (...)B, p. 9-10, 13) moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van gezondheidszorg, sociale bijstand, werkgelegenheid, huisvesting en integratie voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

U en uw echtgenote haalden voornamelijk aan dat jullie dochter E. (...), die het syndroom van Down heeft en volgens u allergieën en mogelijk een longprobleem heeft, nood heeft aan gespecialiseerde medische zorg en opvolging (CGVS (...), p. 6, CGVS (...)B, p. 9). Uw vrouw verklaarde dat de directeur van het ziekenhuis gezegd had dat uw dochter gedurende een jaar één tot twee keer per week naar het ziekenhuis moest gaan, dit wordt echter niet gestaafd door de neergelegde documenten, waarin enkel sprake is van de noodzaak aan regelmatige opvolging (CGVS (...)B, p. 10). Hoewel u verklaarde dat er geen zorg was voor E. (...), blijkt uit jullie verklaringen dat dit niet klopt (CGVS (...), p. 8). Zowel voor als na de toekenning van jullie beschermingsstatus kreeg jullie dochter medische zorg in Griekenland. Zo verbleef ze na de

geboorte 21 dagen in een ziekenhuis in Athene, kreeg ze herhaaldelijk behandeling op de dienst spoedgevallen en was er in het opvangcentrum een kliniek waar jullie naartoe gingen voor ziektes die niet ernstig waren (CGVS (...), p. 9-10 en CGVS (...)B, p. 9-10). Een hulporganisatie die zich bezighield met minderjarige kinderen maakte medische afspraken voor jullie dochter in het ziekenhuis (CGVS (...), p. 11 en CGVS (...)B, p. 9, CGVS (...)B, p. 9). Uw vrouw verklaarde dat jullie altijd weggestuurd werden met de boodschap dat de dokter niet beschikbaar was, dat er iets mis was met de afspraak of dat jullie in de namiddag moesten terugkomen en dan de kosten zelf moesten betalen (CGVS (...)B, p. 9-10). U verklaarde dat de afspraken niet doorgingen omdat de dokter afwezig was (CGVS (...), p. 9). Desondanks leggen jullie nogal wat Griekse medische documenten van uw dochter neer, wat jullie bewering dat de medische afspraken steeds geannuleerd of uitgesteld werden ondergraaft. U gaf bij een aantal documenten aan dat deze betrekking hebben op afspraken die niet doorgingen (8A, 8B, 8C en 8D). Uit vertaling van deze documenten blijkt echter dat twee ervan duidelijk betrekking hebben op diagnostisering en behandeling van uw dochter (8A en 8D). In twee andere documenten worden een geplande afspraak en de noodzaak aan verdere opvolging en controle vermeld, maar deze documenten bevatten geen enkele aanwijzing dat deze verdere afspraken en opvolging niet gebeurden (8B en 8C). Jullie staven bijgevolg de bewering dat de medische afspraken niet konden doorgaan niet. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit jullie verklaringen niet blijkt dat de afspraken niet doorgingen omwille van jullie status als personen met internationale bescherming. Het is niet onaannemelijk dat ook voor Griekse onderdanen dergelijke afspraken soms geannuleerd of uitgesteld worden omwille van externe redenen, bijvoorbeeld de plotse afwezigheid van een arts of een fout bij het vastleggen van een afspraak. Een gelijkaardige vaststelling geldt voor de verklaring van uw echtgenote dat ze bij tandpijn twee of drie maanden moest wachten op een afspraak, wat haar deed beslissen naar een privé tandarts te gaan waar ze sneller een afspraak kreeg (CGVS (...)B, p. 11). Ook voor Griekse onderdanen geldt immers dat er een wachttijd kan zijn voor medische afspraken. Voorts blijkt dat uw dochter over een AMKA-kaart beschikte, waardoor ze recht had op gratis medische behandeling (CGVS (...), p. 10, CGVS (...)B, p. 12). Uw vrouw verklaarde dat deze ziekteverzekering stopgezet werd na de toekenning van jullie beschermingsstatus (CGVS (...)B, p. 12). Gevraagd aan uw vrouw of jullie iets ondernomen hebben om te checken of jullie na het bekomen van internationale bescherming recht hadden op een ziekteverzekering, verklaarde ze slechts dat zoiets niet bestaat in Griekenland, dat ze nooit zoiets gezien heeft en dat men gewoon [verblijfs]documenten krijgt (CGVS (...)B, p. 12). Als uw dochter effectief het recht op een dergelijke verzekeringskaart verloor bij het bekomen van een beschermingsstatus kan echter verwacht worden dat jullie stappen zetten om bij bevoegde instanties of hulporganisaties te informeren of zij recht had op een andere vorm van ziekteverzekering. Uw echtgenote gaf later dan weer aan dat de medische behandeling van jullie dochter na de toekenning van jullie beschermingsstatus gratis was indien de afspraken gemaakt werden door de hulporganisatie (CGVS (...)B, p. 14). Toen ze gevraagd of haar medische kosten dan toch nog gedekt waren, verklaarde ze dan weer dit zich niet te herinneren, wat weinig aannemelijk is (CGVS (...)B, p. 14). U beweert eveneens dat u niet meer weet of de AMKA-kaart van uw dochter na het toekennen van de beschermingsstatus nog geldig was, wat weinig geloofwaardig is (CGVS (...), p. 10). Dit staat immers in schril contrast met uw bewering dat u veel moeite deed om deze kaart te bekomen (CGVS (...), p. 10). Bovendien merkt het CGVS op dat uw dochter als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland medische behandeling kreeg op de afdeling spoedgevallen en dat deze behandeling gratis was, wat een indicatie is dat uw dochter ook als begunstigde van internationale bescherming recht had op gratis medische zorg (CGVS (...), p. 10). Hoewel jullie aanvankelijk aanhaalden dat jullie kind niet gevaccineerd werd, bleek dat E. (...) wel drie vaccinaties kreeg, maar dat enkel de eerste vaccinatie gratis was (CGVS (...)B, p. 9, 14 en (...), p. 12). De vaststelling dat jullie bepaalde vaccinaties, de medicatie van jullie dochter en het vervoer naar het ziekenhuis voor medische afspraken (deels) zelf moesten betalen volstaat niet om bovenstaande appreciatie te wijzigen. Immers kan u als begunstigde van internationale bescherming onder dezelfde voorwaarden van onderdanen van Griekenland toegang krijgen tot onder meer gezondheidszorg, wat ook met zich meebrengt dat bepaalde kosten ten laste zijn van de patiënt, of in het geval van een minderjarig kind, de ouders van de patiënt (CGVS (...), p. 7, 10). Overigens dient opgemerkt te worden dat u een document neerlegde waaruit blijkt dat jullie recht hadden op gratis busvervoer van het opvangcentrum naar de stad Halkida voor een medische afspraak (CGVS (...), p. 7). Met betrekking tot uw dochters medische problematiek dient geconcludeerd te worden dat u niet concreet aantoonde dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband haar rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden en moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

U verklaarde dat jullie voornamelijk naar de verder afgelegen stad Athene gingen voor doktersafspraken voor jullie dochter (CGVS (...), p. 7). Echter hebben jullie na het bekomen van een beschermingsstatus

nooit een concrete poging gedaan om buiten het opvangcentrum, bijvoorbeeld in of nabij Athene, huisvesting te zoeken (CGVS (...), p. 12). Uw echtgenote verklaarde dat jullie "niets speciaals" konden doen in de periode nadat jullie bescherming hadden gekregen omdat het opvangcentrum gelegen was in een bos op 80 kilometer van Athene en omdat het vervoer naar Athene 60 euro kostte (CGVS (...)B, p. 5). Ze verklaarde dat jullie geen huisvesting konden zoeken omdat jullie niet wisten wat jullie moesten doen, de stad niet kenden, de taal niet kenden en geen middelen hadden (CGVS (...)B, p. 12, 13). U hebt echter zelfs geen beroep gedaan op de hulp van vrienden of kennissen, immokantoren, hulporganisaties of overheidsdiensten om huisvesting te proberen vinden (CGVS (...), p. 11). Dat u geen financiële hulp meer kreeg van de Griekse autoriteiten verklaart niet waarom u geen huurwoning zocht in Athene of op een andere plaats in de nabijheid van een ziekenhuis. Het CGVS wijst er op dat uw broers en schoonbroers u en uw gezin financieel ondersteunden tijdens jullie verblijf in Griekenland en bij het regelen van jullie reis naar België, zo leenden ze jullie zo'n 14.000 euro (CGVS (...), p. 6-7). Gevraagd waarom u niet een deel van dat geld gebruikte om een woning te huren op een plaats waar u een job kon zoeken om in uw eigen levensonderhoud te voorzien, zei u dat men niets kan doen met dat geld, dat uw dochter gespecialiseerde hulp nodig heeft, dat u niet altijd geld kan vragen aan uw familie en dat u dat geld ooit moet teruggeven (CGVS (...), p. 12). Dit alles zijn weinig overtuigende argumenten. Als u het geleende geld kon gebruiken om jullie levensonderhoud in Griekenland en jullie reis naar België te betalen, kon u het even goed gebruiken om een woning te huren op een toegankelijker plaats dan het opvangcentrum, met name een plaats met meer opportuniteiten op de arbeidsmarkt en in de nabijheid van een ziekenhuis en school. Zo zou u op termijn in uw eigen levensonderhoud kunnen voorzien en niet meer afhankelijk zou zijn van de steun van uw familie. Ook het feit dat u de taal niet spreekt vergoelijkt niet waarom u geen huisvesting zocht, er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat u zich na afloop van de asielpcedure tot overheidsdiensten of de publieke huurmarkt zou wenden, desnoods met behulp van kennissen die het Grieks of het Engels machtig zijn, vertaalapps en dergelijke (CGVS (...), p. 11). Dat u het kamp moest verlaten en geen andere optie had dan weg te gaan verklaart evenmin waarom u geen huisvesting probeerde te vinden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in maart 2021 geïnformeerd werd over de toekenning van de beschermingsstatus en dat jullie op 11 of 12 juli 2021, toen jullie verblijfsdocumenten kregen, jullie caravan in het opvangcentrum moesten verlaten (CGVS (...), p. 4, 5, 10, 11). Hieruit blijkt dat jullie na de toekenning van internationale bescherming nog ruim vijf maanden in het opvangcentrum konden verbleven, wat jullie tijd gaf om andere huisvesting te zoeken.

Met betrekking tot de Griekse taal verklaarden en uw vrouw dat er in het opvangcentrum geen taallessen werden gegeven, waardoor jullie geen Grieks konden leren en ten gevolge daarvan geen werk konden vinden (CGVS (...), p. 8, 11-12, CGVS (...)B, p. 6). Er dient echter opgemerkt te worden dat uit jullie verklaringen blijkt dat jullie weinig stappen hebben gezet om de taal te leren op andere manieren. Zo verklaarde u dat er taallessen waren in Athene, maar er werd reeds opgemerkt dat jullie na de toekenning van de beschermingsstatus nooit enig initiatief namen om naar Athene te verhuizen (CGVS (...), p. 12). Het CGVS merkt op dat er naast taallessen nog andere methodes bestaan om een taal aan te leren, bijvoorbeeld door middel van apps en andere online methodes. U verklaarde dat u probeerde Grieks te leren via YouTube, maar dat het moeilijk was (CGVS (...), p. 12). Het CGVS betwist niet dat het leren van een taal moeilijk is, er kan echter wel verwacht worden dat u een basiskennis zou kunnen verwerven indien u een oprechte inspanning deed. Overigens verklaarde uw vrouw dat jullie de taal niet leerden bij gebrek aan taallessen en talenscholen, wat twijfels oproept omtrent de geloofwaardigheid van uw bewering geprobeerd te hebben via YouTube Grieks te leren (CGVS (...)B, p. 6, 13). Voorts dient erop gewezen te worden dat (gegronde) talenkennis zeker niet voor alle jobs vereist is. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u een basiskennis van het Engels hebt, wat u zou kunnen helpen bij de zoektocht naar werk (CGVS (...), p. 3).

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Er werd hierboven reeds opgemerkt dat u na het bekomen van bescherming nooit stappen hebt gezet om huisvesting te vinden buiten het opvangcentrum. Voorts zijn de inspanningen die u deed om werk te vinden in Griekenland uiterst beperkt. Als antwoord op de vraag welke stappen u gezet hebt om een job te proberen vinden in Griekenland, verklaarde u dat u enkel aan andere asielzoekers gevraagd had naar werk omdat u de taal niet kende (CGVS (...), p. 5). U bent nooit naar een interimbureau of een bevoegde overheidsdienst gestapt om werk te zoeken omdat u wist dat er geen werk was (CGVS (...), p. 5). Dat inwoners van het opvangkamp zonder werk zaten kan echter bezwaarlijk afdoende aantonen dat er helemaal geen jobs waren (CGVS (...), p. 5). Uw echtgenote

verklaarde dat het niet mogelijk was om werk te zoeken omdat jullie daarvoor naar Athene moesten gaan, wat een transportkost van 60 euro betekende, omdat jullie de taal en middelen niet hadden en omdat er geen werk was (CGVS (...)B, p. 13). Er werd echter reeds aangehaald dat jullie financiële steun kregen van familie, dat jullie geen pogingen ondernamen om naar Athene te verhuizen en nauwelijks stappen zetten om de taal te leren. De verklaring dat er geen werk was is niet meer dan een blote bewering, gezien jullie nauwelijks tot geen stappen hebben gezet om een job te zoeken. Uw echtgenote verklaarde voorts dat er een kleine stad was op 17 kilometer van het opvangcentrum, maar dat men voor werk en andere zaken naar Athene moest gaan (CGVS (...)B, p. 6). Nergens uit de verklaringen van u en uw vrouw blijkt dat jullie een poging hebben gedaan om een job te vinden in de nabijgelegen stad. Voorts hebt u na de toekenning van bescherming en het stopzetten van financiële ondersteuning door de autoriteiten nauwelijks nagevraagd of u met uw nieuwe status recht had op andere vormen van ondersteuning (CGVS (...), p. 12). U hebt enkel navraag gedaan bij een verantwoordelijke van IOM in het kamp. Uw vrouw verklaarde dat jullie nooit navraag deden bij overheidsinstanties omdat jullie van andere mensen gehoord hadden dat de overheid niets doet (CGVS (...)B, p. 13). Er kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat jullie zouden informeren bij bevoegde Griekse overheidsdiensten.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van het feit dat jullie dochter het syndroom van Down heeft en u en uw echtgenote geen netwerk hebben in Griekenland (CGVS (...), p. 6), doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Hoewel u in Griekenland niet over een netwerk zou beschikken, wijst het CGVS erop dat uit de verklaringen van u en uw vrouw blijkt dat jullie elders in Europa over een netwerk beschikken dat bereid en in staat is om jullie financieel te ondersteunen. Zo blijkt dat twee van uw broers in Denemarken en Noorwegen en twee van de broers van uw vrouw (zij zijn tevens uw neven, gezien uw vrouw uw nicht is) in België en Malta wonen (CGVS (...), p. 6-7, (...)B, p. 6). Uit de verklaringen blijkt dat jullie een goede band hebben met hen (CGVS (...)B, p. 6). Deze familieleden hebben u en uw gezin ondersteund tijdens jullie verblijf in Griekenland door geregeld geld voor te schieten, zowel om jullie verblijf in Griekenland als jullie reis naar België te financieren (CGVS (...), p. 6 en CGVS (...)B, p. 5, 7-8). Wat betreft de medische toestand van uw dochter betwist het CGVS niet de noodzaak aan medische opvolging en de extra zorgen die dit met zich meebrengt voor u en uw gezin, maar op basis van de verklaringen van u en uw vrouw en de neergelegde documenten kan niet geconcludeerd worden dat zij in Griekenland geen toegang zou kunnen bekomen tot de nodige zorg (zie supra). Met betrekking tot uw medisch probleem (bijziendheid) en de medische problemen van uw vrouw (niersteentjes, maagproblemen, rugproblemen, zichtprobleem) dient vooreerst opgemerkt te worden dat jullie deze niet staven (CGVS (...), p. 3 en CGVS (...)B, p. 3). Voorts blijkt uit jullie verklaringen geen enkele aanwijzing dat deze medische problemen het jullie dermate moeilijk maken om jullie staande te houden en zelfstandig jullie rechten uit te oefenen of dat er een ernstig risico is dat jullie zouden terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest. Doorheen de bevraging over Griekenland maakten jullie geen enkele vermelding van deze medische problemen of gevolgen ervan.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat u en uw gezin reeds op 19 juli 2021 Griekenland verlieten, slechts een vijftal maanden nadat jullie op 1 maart 2021 geïnformeerd waren over de toekenning van de beschermingsstatus. Meer nog, u had eerder al beslist dat u Griekenland zou verlaten en u wachtte eenvoudigweg tot u een verblijfskaart en reisdocument kreeg alvorens te vertrekken (CGVS (...), p. 11). Dit getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. De vaststelling dat u beschikte over een netwerk in andere Europese landen (zie supra) dat uw vertrek en verdere reis doorheen Europa bewerkstelligde getuigt bovendien van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De Syrische identiteitskaart van uw vrouw, jullie familieboekje en de Griekse geboorteakte van uw dochter hebben louter betrekking op de identiteit en herkomst van u en uw gezinsleden. Uit de Griekse medische documenten van uw dochter en het medisch attest van Fedasil met betrekking tot uw dochter blijkt dat ze het syndroom van Down heeft, dat ze herhaaldelijk medische behandeling kreeg in Griekenland en dat er

medische afspraken werden gemaakt voor haar. Uit de documenten blijkt echter niet dat de medische toestand van uw dochter van die aard is dat deze niet behandelbaar is in Griekenland of dat u of uw dochter in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM. Het document van IOM in verband met busvervoer toont aan dat jullie recht hadden op gratis busvervoer van het opvangcentrum naar Halkida. De kopie van het Griekse ziekteverzekeringsdocument (AMKA) ondersteunt uw verklaring dat uw dochter minstens enige tijd over een ziekteverzekering beschikte in Griekenland. Het bewijs van overschrijving van geld door uw schoonbroer J. (...) ondersteunt slechts uw verklaring dat hij jullie reis van Griekenland naar België financierde. U en uw echtgenote legden jullie Griekse verblijfs- en reisdocumenten niet neer omdat jullie die weggooiden in België uit vrees teruggestuurd te worden naar Griekenland (CGVS (...), p. 5 en CGVS (...)B, p. 5).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Syrische nationaliteit te bezitten, Koerd en soennitische moslim te zijn. U bent geboren en opgegroeid in Tell Aran in de provincie Aleppo. U werkte als landbouwer. U huwde in 2017 met A. I. (...). U vluchtte vanaf 2013 naar verschillende plaatsen in Aleppo omwille van de oorlog. Na 15 maanden keerde u terug naar uw dorp Tell Aran. Rond 20 juni 2019 ontvluchtte u samen met uw man en zoontje A. (...) Syrië omwille van de oorlog en omdat uw man gedeserteerd was. Jullie reisden via Turkije naar Griekenland.

Op 5 juli 2019 deden jullie een verzoek om internationale bescherming in Griekenland. Tijdens jullie hele verblijf in Griekenland verbleven jullie in een opvangkamp in Ritsona, op 80 kilometer van Athene. Jullie hadden er huisvesting in een caravan die niet waterdicht was. Op (...) 2019 werd jullie dochtertje E. (...) geboren. Ze heeft het syndroom van Down. Na de geboorte verbleef ze een twintigtal dagen in een ziekenhuis in Athene. In het opvangkamp was een eenvoudige kliniek waar jullie naartoe gingen voor kleine ziektes, maar E. (...) had meer zorg en behandeling nodig. E. (...) had een ziekteverzekering maar bepaalde medische kosten moesten jullie zelf betalen. Als jullie voor medische afspraken naar Athene gingen met E. (...) moesten jullie de reiskosten zelf betalen. Jullie hadden niet voldoende geld om één of twee keer per week naar het ziekenhuis te gaan, zoals het ziekenhuis jullie aangeraden had te doen in het eerste levensjaar van E. (...). E. (...) werd herhaaldelijk met een ziekenwagen naar het ziekenhuis gebracht en verbleef herhaaldelijk in het ziekenhuis. Een organisatie in het opvangkamp genaamd Solidarity maakte medische afspraken voor jullie, maar het gebeurde herhaaldelijk dat zo'n doktersafpraak niet doorging. Toen u tandpijn had kon u pas een afspraak krijgen voor enkele maanden later, wat u deed beslissen om u te laten behandelen bij een privépraktijk. U en uw man werkten niet in Griekenland. Uw twee broers en twee schoonbroers die in Europa wonen leenden jullie 10.000 euro tijdens jullie verblijf in het kamp. De eerste acht of negen maanden van jullie verblijf kregen jullie geen uitkering, daarna wel. Jullie kregen geen kleren.

In maart 2021 kregen jullie een positieve beslissing inzake jullie verzoek om internationale bescherming. De uitkering werd dan stopgezet. Jullie bleven in het opvangkamp omdat jullie niet wisten hoe jullie een woning konden zoeken, de stad en de taal niet kenden en geen geld hadden om een woning te huren. In juli 2021 verkregen jullie een identiteitskaart en reisdocument. Na het bekomen van deze documenten moesten jullie jullie caravan verlaten. Jullie verbleven dan nog een zestal dagen bij burens in het opvangkamp, waarna jullie met het hele gezin op 19 juli 2021 Griekenland verlieten. Uw broer A. J. (...),

die in België verblijft, leende jullie 1000 euro om de reis te betalen. Jullie reisden legaal per vliegtuig naar Nederland. Na een verblijf van enkele dagen bij kennissen in Nederland kwamen jullie op 25 juli 2021 aan in België. De volgende dag deden u en uw man een verzoek om internationale bescherming. U kan niet naar Griekenland terugkeren omdat uw dochter de nodige behandeling en begeleiding moet krijgen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legden u en uw man de volgende documenten neer: uw Syrische identiteitskaart, jullie familieboekje, Griekse geboorteakte van uw dochter, 19 Griekse medische documenten van uw dochter, een medisch attest van Fedasil met betrekking tot uw dochter, een Grieks document in verband met gratis busvervoer, bewijs van overschrijving van geld door uw broer en een kopie van een Grieks ziekteverzekeringsdocument van uw dochter.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde dat u niersteentjes, maagproblemen, rugproblemen en zichtproblemen hebt (CGVS (...)B, p. 3). U bent niet in het bezit van medische attesten ter staving hiervan (CGVS (...)B, p. 3). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) haalde u geen enkel element aan dat het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de internationale beschermingsprocedure zou kunnen bemoeilijken (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat de kwaliteit van de interactie goed was. Bijgevolg zijn er geen elementen die erop wijzen dat uw gezondheidstoestand u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gezien u zich baseert op dezelfde motieven als uw echtgenoot A. I. (...) verwijst het CGVS naar de relevante delen van de beslissing die werd genomen inzake zijn verzoek om internationale bescherming:

(...)

Bovenstaande vaststelling gelden onverkort voor uzelf aangezien u zich op dezelfde problemen en documenten beroept.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat het feit dat uw broer J. A. (...) internationale bescherming verkreeg in België geen invloed heeft op de beoordeling van uw verzoek. Uiteindelijk dient elk asiëldossier naar eigen merites beoordeeld en bekeken te worden. De erkenning van een familielid wijst er niet automatisch op dat u erkend dient te worden als vluchteling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6, § 3, eerste lid, 3°, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van

artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van “de richtlijnen van de UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof”, van de artikelen 3, 22 en 24 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: Kinderrechtenverdrag) en van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

In een eerste onderdeel van hun enig middel halen verzoekende partijen artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet aan en wijzen zij erop dat de commissaris-generaal niet verplicht is om gebruik te maken van de daarin geboden mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie niet-ontvankelijk te verklaren. Zij stellen dat de commissaris-generaal op dit punt een eigen discretionaire bevoegdheid heeft en dat hij met alle relevante gegevens en inzonderheid met het redelijkheidsbeginsel rekening dient te houden.

Zij wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) in de zaken *Ibrahim* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 *Ibrahim e.a.*) en *Jawo* (HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*), waarnaar in de bestreden beslissingen verwezen wordt, heeft gesteld dat ‘enkel uitzonderlijke omstandigheden’ eraan in de weg staan dat een verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard en citeren vervolgens passages uit deze arresten die zij relevant achten.

Verzoekende partijen zetten in het eerste onderdeel van hun enig middel verder het volgende uiteen:

“3. De bestreden beslissing miskent de door het EHV aangeduide invulling van het begrip niet-ontvankelijk verzoek.

3.1. De bijzondere kwetsbaarheid van het kind E. (...) is niet onderzocht, minstens niet als basis genomen voor de bestreden beslissing.

Het essentiële gegeven is dat het kind van verzoeker E. (...) het syndroom van Down heeft, allergieën en een longprobleem heeft en gespecialiseerde medische zorg en opvolging nodig heeft.

Dit kind werd op (...) 2019 geboren net nadat verzoeker en zijn gezin in Griekenland waren aangekomen en verbleven in het opvangkamp Ritsona waar zij gehuisvest waren in een niet waterdichte caravan. Het kind verbleef een 20-tal dagen in een ziekenhuis in Athene en werd er af en toe onderzocht, maar ook vonden regelmatig doktersbezoeken geen doorgang omwille van de gebrekkige organisatie van het ziekenhuissysteem.

Verzoeker diende ook steeds te betalen voor medicatie en voor verplaatsingen naar Athene, een rit van 2 x 80 kilometer.

De bestreden beslissing focust op twee elementen:

-de medische verzorging in Griekenland zou voldoende zijn en verzoeker kan niet verwachten dat deze van een hoger niveau zou zijn dan de doorsnee Griek geniet;

-verzoeker en zijn gezin hadden perfect de mogelijkheid om in Griekenland een huisvesting te huren, die dan ook nog dicht bij een hospitaal gelegen was; het gebrek aan taalkennis kan hierbij niet in aanmerking worden genomen; ook de financiële mogelijkheden kunnen niet in aanmerking worden genomen daar verzoeker en zijn gezin reeds voorheen ondersteund werden door familieleden in Europa, en verzoeker zelf werk kon zoeken.

3.2. Wat betreft de medische zorgen in Griekenland.

De beslissing gaat voorbij aan het essentiële gegeven met name dat het gaat om een pasgeboren alleszins nog zeer jong kind met het syndroom van Down.

De beslissing zegt niets over de specifieke zorgen die voor dit soort patiënten in Griekenland aanwezig is. Er wordt zelfs evenmin een beoordeling gegeven van het Griekse medische en sociaal zekerheidssysteem. Het volstaat niet in algemene termen te verwijzen naar het gegeven dat in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) wordt aangenomen dat de behandeling en rechten in Griekenland in overeenstemming zijn met de vereisten van de Conventie van Genève, het Handvest van de grondrechten van de EU en het EVRM.

De talrijke procedures tegen lidstaten voor het EHRM bewijzen dat er regelmatige inbreuken zijn op deze rechten, en dat er dan ook specifiek en telkens dient onderzocht te worden hoe de toestand is, in casu van het medisch systeem en sociale zekerheidssysteem, in het land in kwestie, in casu Griekenland.

De rechtspraak van het EHJ stelt dat de aanvragen niet ontvankelijk kunnen worden verklaard 'in beginsel' als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen. Het principe dat het 'in beginsel' zo zou zijn houdt in dat effectief telkens in concreto, en rekening houdend in casu met de specifieke medische problematiek, een onderzoek en overweging dient te geschieden.

Verzoekers hadden gewezen op het syndroom van Down. Verzoekers hadden er op gewezen dat zij zelf de medicatie dienden te betalen; dat afspraken in het ziekenhuis niet doorgingen, enz...

Verzoekers hadden, wat duidelijk uit hun verklaringen blijkt, slechte ervaringen met de medische opvang van hun kind. Het is niet, zoals de bestreden beslissing stelt, dat er medische onderzoeken plaatsvonden en er dus medische bijstand was, dat dit kan weerhouden worden als verenigbaar met de menselijke waardigheid dan wel dat het geen negatieve gevolgen zou hebben voor de fysieke of mentale gezondheid van verzoeker, zijn gezin en inzonderheid zijn kind.

De bestreden beslissing heeft het verzoek niet onderzocht vanuit deze criteria van de rechtspraak van het EHJ.

3.3. Wat betreft de mogelijkheid op huisvesting, werk en financiële middelen in Griekenland.

De beslissing gaat op dit punt voorbij aan de realiteit in Griekenland.

In de opvangkampen is er geen mogelijkheid om de taal te leren. De opvangkampen voorzien de absolute minimale voorzieningen; verzoeker en zijn gezin verbleven twee jaar in een lekkende caravan; hierbij dient nog te worden ingecalculeerd dat zij een pasgeboren ernstig gehandicapt kind hadden. Stellen dat verzoeker beroep kon doen op vertaalapps bij het zoeken naar huisvesting slaat nergens op.

Tewerkstelling en bijscholing was evenmin mogelijk vanuit het opvangkamp. Deze voorzieningen waren er niet.

Verzoeker en zijn gezin kregen inderdaad financiële steun van hun familieleden in Europa, maar dit was onder voorwaarde dat dit zou terugbetaald worden.

De beslissing stelt dat verzoekers 'zelfs geen beroep hebben gedaan op vrienden of kennissen, immokantoren, hulporganisaties of overheidsdiensten om huisvesting te proberen vinden.'

Dit motief miskent de realiteit van de behandeling van vluchtelingen in Griekenland. Het is ieder voor zich en de overheid en de hulporganisaties zijn dermate overstelpt door vluchtelingen dat zij geen bijstand verlenen aan vluchtelingen om een huisvesting te zoeken.

Verder is het relatief wereldvreemd om er van uit te gaan dat een vluchteling langs een immokantoor kan stappen om een woonst te zoeken.

De beslissing stelt ook nog dat verzoeker en zijn gezin na de beslissing nog ruim vijf maanden in het opvangcentrum verbleven wat hen de tijd gaf om huisvesting te zoeken. Zolang verzoeker en zijn gezin geen identiteitskaart en reisdocument hadden konden zij nergens terecht om een huisvesting te zoeken. Er werd niet verhuurd aan mensen zonder papieren.

Verzoekers hebben inderdaad onmiddellijk nadat zij papieren ontvangen hebben Griekenland verlaten.

Dit had te maken met inzonderheid de negatieve ervaringen die zij hadden met de medische verzorging van hun kind.

Het is volkomen logisch dat zij in die omstandigheden een humane oplossing zoeken en naar België zijn gekomen omdat daar de schoonbroer van verzoeker, broer van zijn echtgenote woonde.

Dit ligt overigens in de lijn van de logica van de bestreden beslissing die verwijt dat verzoeker en zijn gezin (in Griekenland) zelfs geen beroep hebben gedaan op hulp van vrienden of kennissen. Wanneer zij dit dan wel doen op familieleden en dit in vermelde specifieke omstandigheden, wordt dit niet weerhouden.

4. Meer algemeen stelt verzoeker dat hij de bestreden beslissing betwist waar deze de argumenten van verzoeker en zijn echtgenote telkens negatief en in een voor hen nadelige context beoordeelt.

Verzoeker wijst op artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en op de richtlijn van de UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof volgens welke er bij twijfel aan de verzoeker het voordeel van de twijfel toegelaten moet worden (eigen onderlijning):

(...)

Vrije vertaling

• § 11 : "Er is geloofwaardigheid gevestigd, indien de aanvrager een vordering heeft die samenhangend, aannemelijk en niet in tegenspraak is met algemeen bekende feiten, en daarom kan worden geloofd."

• § 12: "'De term 'voordeel van de twijfel' wordt gebruikt in de context van de bewijslast met betrekking tot de feitelijke beweringen van de aanvrager. Gezien het feit dat in asielaanvragen, er geen noodzaak bestaat voor de aanvrager om alle feiten te bewijzen tot een dergelijke norm dat de beoordelaar er volledig van overtuigd is dat alle feitelijke beweringen waar zijn, mag er een element van twijfel in de geest van de beoordelaar met betrekking tot de door de aanvrager beweerde feiten bestaan. Indien de beoordelaar van oordeel is dat het verhaal over het geheel samenhangend en aannemelijk is, mag een element van twijfel geen afbreuk doen aan de verklaringen van verzoekster: dat is het 'voordeel van de twijfel' dat aan de verzoeker wordt gegeven.

Onder verwijzing naar artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 stelt verzoeker dat verwerende partij in den bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan.

De essentie van de door verzoeker geuite vrees is dat hij en zijn gezin in Griekenland niet de medische verzorging kregen die vereist was voor hun gehandicapt kind.

5. Verzoekers stellen verder dat het redelijkheidsbeginsel niet werd gerespecteerd.

Het is evident dat in dit erg gevoelig dossier (handicap kind) ook rekening diende te worden gehouden met de subjectieve ervaringen van verzoeker en zijn gezin, zelfs wanneer deze niet altijd zouden overeenstemmen met de objectieve realiteit, quod non.

Er diende in die zin rekening te worden gehouden met het feit dat verzoeker en zijn gezin twee jaar en erg precare omstandigheden in Griekenland hebben verbleven, in een niet waterdichte caravan en dat met twee kinderen, waarvan de jongste gehandicapt en pas geboren was. Bovendien hadden zij slechte ervaringen met het gezondheidssysteem in Griekenland. Verder dienden zij zelf te betalen voor de medicatie.

Deze subjectieve gegevens worden door de bestreden beslissing niet, alleszins niet afdoende in rekening gebracht om een beoordeling te maken conform de rechtspraak van het EHV.

In een tweede onderdeel van hun enig middel zetten verzoekende partijen het volgende uiteen:

“1. De bepalingen inzake de rechten van het kind werden door de bestreden beslissing geschonden.

Het gaat om de bepalingen van artikel 3, artikel 22 en artikel 27 van het Kinderrechtenverdrag van 20 november 1989.

Dit verdrag is van toepassing.

Voor zover het verdrag niet van toepassing zou zijn dienen de algemene beginselen die voortvloeien uit het verdrag gerespecteerd te worden.

Artikel 3 bepaalt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de belangen van het kind de eerste overweging uitmaken.

Artikel 22.1 gaat specifiek over een kind dat de vluchtelingenstatus wil verkrijgen.

Het artikel bepaalt dat de Staten passende maatregelen nemen om te waarborgen dat het kind dat de vluchtelingenstatus wil verkrijgen of dat in overeenstemming met het toepasselijke internationale of nationale recht en de toepasselijke procedures als vluchteling wordt beschouwd, ongeacht of het al dan niet door zijn of haar ouders of door iemand anders wordt begeleid, passende bescherming en humanitaire bijstand krijgt bij het genot van de van toepassing zijnde rechten beschreven in dit Verdrag en in andere internationale akten inzake de rechten van de mens of humanitaire akten waarbij bedoelde Staten partij zijn.

Artikel 24.1 stelt dat de Staten het recht van het kind op het genot van de grootst mogelijke mate van gezondheid en op voorzieningen voor de behandeling van ziekte en het herstel van de gezondheid erkennen en dat zij waarborgen dat geen enkel kind zijn of haar recht op toegang tot deze voorzieningen voor gezondheidszorg wordt onthouden.

Artikel 24 Handvest Grondrechten EU verwijst naar een aantal grondrechten van de kinderen ondermeer 'recht op de zorg die het nodig heeft voor hun welzijn' en dat bij alle handelingen in verband met het kind de belangen van het kind de essentiële overweging vormen.

2. De bestreden beslissing neemt de belangen van het kind en inzonderheid het belang van E. (...) niet als eerste of essentiële overweging.

De beslissing had als uitgangspunt moeten nemen of een ontvankelijkheidsbeslissing in België al of niet van wezenlijk belang was voor het kind.

De beslissing motiveert over nevenkwesties (huisvesting, geld, bestaan van ziekenhuizen in Griekenland).

De beslissing negeert verder dat een kind bij toepassing van artikel 24.1 Kinderrechtenverdrag recht heeft op het genot van de grootst mogelijke mate van gezondheid. In tegendeel motiveert de beslissing dat er naar haar mening (maar zonder echt onderzoek en door loutere verwijzing naar het GEAS) dat de gezondheidszorg in Griekenland verondersteld wordt in overeenstemming te zijn met de vereisten van de grondrechten.

Vermeld grondrecht van artikel 24.1 Kinderrechtenverdrag is van toepassing en wordt genegeerd daar niet onderzocht is of het kind in Griekenland 'het genot kan hebben van de grootst mogelijke mate van gezondheid'.

Specifiek is verder dat artikel 22.1 van het Kinderrechtenverdrag een bijzondere bescherming in het leven heeft geroepen voor kinderen die internationale bescherming hebben of vragen. Dit artikel stelt dat een

kind in die situatie een passende bescherming en bijstand krijgt bij het genot van de van toepassing zijnde rechten beschreven in dat Verdrag en in andere internationale akten inzake rechten van de mens of humanitaire akten.

Ook dit specifieke oogpunt dat een bijzondere bescherming vastlegt voor kinderen in vermelde situatie is door de bestreden beslissing niet in overweging genomen.

Het kinderrechtenverdrag is een hogere rechtsnorm die moet gerespecteerd worden door het GEAS en die als norm boven dit Gemeenschap

3.2. De stukken

3.2.1. Bij de verzoekschriften worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2.2. Op 28 april 2022 leggen beide verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij zij volgende nieuwe stavingstukken voegen:

- het "2021 Country Report on Human Rights Practices: Greece" van US Department of State van 12 april 2022 (stuk 1);
- het rapport "Griekenland: Versorgungslage und Unterstützungsleistungen für (nach Griechenland zurrückkehrende) Personen mit internationalem Schutzstatus [a-11601]" van Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation van 26 augustus 2021 (stuk 2);
- het rapport "Refugees with disabilities – the most overlooked among the invisible" van Myrto Boutsis van 10 februari 2020 (stuk 3);
- het rapport "Greece: Refugees with Disabilities Overlooked, Underserved" van Human Rights Watch van 18 januari 2017 (stuk 4).

De Raad stelt vast dat het tweede, derde en vierde stuk dat verzoekende partijen voegen bij voormelde aanvullende nota's dateren van respectievelijk 26 augustus 2021, 10 februari 2020 en 18 januari 2017. Er dient in dit verband te worden gewezen op de inhoud van de artikelen 39/60 en 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn."

Artikel 39/76, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd."

Nu stukken 2, 3 en 4 gevoegd bij voormelde aanvullende nota's, gelet op de publicatiedatum van de desbetreffende rapporten, reeds beschikbaar waren op datum van het indienen van de verzoekschriften en verzoekende partijen niet toelichten waarom zij deze stukken niet reeds bij hun verzoekschriften konden voegen, kunnen deze stukken niet als nieuwe elementen in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Wat deze stukken betreft, dienen de op 28 april 2022 neergelegde aanvullende nota's van verzoekende partijen, overeenkomstig voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, uit de debatten te worden geweerd.

3.2.3. Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met medische gegevens betreffende hun dochter A. E. neer.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.1.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde

schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag.

3.3.1.2. In zoverre verzoekende partijen de schending van “*de richtlijnen van de UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof*” opwerpen, gaan zij eraan voorbij dat deze richtlijnen geen afdwingbare rechtsregels bevatten zodat zij er niet kunnen op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen te besluiten.

3.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende niet-ontvankelijk is omdat (A) uit de elementen die voorhanden zijn blijkt dat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, omdat (B) hij het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden niet weerlegt, waarbij wordt overwogen dat (i) zijn situatie als *verzoeker* om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer hem internationale bescherming werd verleend, niet zonder meer representatief is voor de kwalificatie en beoordeling van zijn situatie als *begunstigde* van internationale bescherming nadien, dat (ii) zijn situatie als *begunstigde* van internationale bescherming in Griekenland, waarbij hij geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van gezondheidszorg, sociale bijstand, werkgelegenheid, huisvesting en integratie, niet voldoet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie, dat (iii) hij bovendien in het licht van de ervaringen waarmee hij naar eigen zeggen geconfronteerd werd evenmin aantoonde dat hij zijn rechten terzake niet zou kunnen doen gelden, dat (iv) de vaststelling dat er in zijn hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van het feit dat zijn dochter het syndroom van Down heeft en hij en zijn echtgenote geen netwerk hebben in Griekenland, hieraan geen afbreuk doet, aangezien hij niet aantoonde dat zijn bijzondere kwetsbaarheid het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat (v) hij niet de oprechte intentie had om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden en dat (vi) de vaststelling dat hij beschikte over een netwerk in andere Europese landen dat zijn vertrek en verdere reis doorheen Europa bewerkstelligde bovendien getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden, en omdat (C) de door hem neergelegde documenten deze vaststellingen niet kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoekster indiende niet-ontvankelijk is omdat zij zich baseert op dezelfde motieven als haar echtgenoot, verzoeker *in casu*, waarbij de relevante motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen en gesteld wordt dat deze vaststellingen onverkort voor haarzelf gelden aangezien zij zich op dezelfde problemen en documenten beroept.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te

wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(…)”

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier, en met name de documenten “*Eurodac Marked Hit*” van 27 juli 2021 en “*Eurodac Search Result*”, dat verzoekende partijen in Griekenland een internationale beschermingsstatus werd toegekend op 8 januari 2021 (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 8, map met ‘Landeninformatie’, nrs. 2 en 3). Dit wordt in de verzoekschriften niet betwist. Evenmin blijkt dat verzoekende partijen thans niet langer internationale bescherming zouden genieten.

Aangezien de geldigheid van de internationale beschermingsstatus van verzoekende partijen niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoekende partijen niet zouden kunnen terugkeren naar Griekenland, en dat zij er de hen verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zouden (kunnen) genieten.

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Verdrag van Genève en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92);

- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93);

- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94);

- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);

- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Te dezen geeft het *“2021 Country Report on Human Rights Practices: Greece”* van het US Department of State van 12 april 2022, waaraan verzoekende partijen in hun op 28 april 2022 neergelegde aanvullende nota's refereren, weliswaar aan dat statushouders in Griekenland geconfronteerd kunnen worden met allerlei moeilijkheden, doch deze informatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Griekenland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en dat een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in deze informatie geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*, ook al wordt de situatie in Griekenland gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91). Verzoekende partijen ondernemen in hun verzoekschriften of aanvullende nota's ook geen enkele poging om zulks aan te tonen.

Dat er geen dergelijke situatie is, neemt niet weg dat er een precaire situatie is waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, en HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van hun verzoeken, waarbij het aan hen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hun in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

Te dezen blijkt uit hun verklaringen dat verzoekende partijen Griekenland voornamelijk verlaten hebben omdat zij een dochter met het syndroom van Down hebben en zij voor haar niet de gepaste medische zorgen en opvolging konden krijgen. Daarnaast voeren zij aan dat zij na hun aankomst in Griekenland gedurende meerdere maanden geen financiële steun kregen en in een caravan woonden die niet waterdicht was. Zij verklaren dat zij in het opvangkamp geen taallessen konden volgen en hierdoor geen werk konden vinden om in hun eigen levensonderhoud te voorzien en dat zij het opvangkamp dienden te verlaten toen zij hun documenten kregen.

In de bestreden beslissingen wordt in hoofde van verzoeker op goede gronden als volgt gemotiveerd over de door verzoekende partijen aangehaalde redenen waarom zij Griekenland hebben verlaten en de stukken die zij ter staving daarvan hebben neergelegd:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, met name gebrekkige

leefomstandigheden, een tijdelijk gebrek aan financiële steun en een moeilijke toegang tot medische zorg (CGVS (...), p. 8-12, CGVS (...)*B*, p. 9-10, 13) moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van gezondheidszorg, sociale bijstand, werkgelegenheid, huisvesting en integratie voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

U en uw echtgenote haalden voornamelijk aan dat jullie dochter E. (...), die het syndroom van Down heeft en volgens u allergieën en mogelijk een longprobleem heeft, nood heeft aan gespecialiseerde medische zorg en opvolging (CGVS (...), p. 6, CGVS (...)*B*, p. 9). Uw vrouw verklaarde dat de directeur van het ziekenhuis gezegd had dat uw dochter gedurende een jaar één tot twee keer per week naar het ziekenhuis moest gaan, dit wordt echter niet gestaafd door de neergelegde documenten, waarin enkel sprake is van de noodzaak aan regelmatige opvolging (CGVS (...)*B*, p. 10). Hoewel u verklaarde dat er geen zorg was voor E. (...), blijkt uit jullie verklaringen dat dit niet klopt (CGVS (...), p. 8). Zowel voor als na de toekenning van jullie beschermingsstatus kreeg jullie dochter medische zorg in Griekenland. Zo verbleef ze na de geboorte 21 dagen in een ziekenhuis in Athene, kreeg ze herhaaldelijk behandeling op de dienst spoedgevallen en was er in het opvangcentrum een kliniek waar jullie naartoe gingen voor ziektes die niet ernstig waren (CGVS (...), p. 9-10 en CGVS (...)*B*, p. 9-10). Een hulporganisatie die zich bezighield met minderjarige kinderen maakte medische afspraken voor jullie dochter in het ziekenhuis (CGVS (...), p. 11 en CGVS (...)*B*, p. 9, CGVS (...)*B*, p. 9). Uw vrouw verklaarde dat jullie altijd weggestuurd werden met de boodschap dat de dokter niet beschikbaar was, dat er iets mis was met de afspraak of dat jullie in de namiddag moesten terugkomen en dan de kosten zelf moesten betalen (CGVS (...)*B*, p. 9-10). U verklaarde dat de afspraken niet doorgingen omdat de dokter afwezig was (CGVS (...), p. 9). Desondanks leggen jullie nogal wat Griekse medische documenten van uw dochter neer, wat jullie bewering dat de medische afspraken steeds geannuleerd of uitgesteld werden ondergraaft. U gaf bij een aantal documenten aan dat deze betrekking hebben op afspraken die niet doorgingen (8A, 8B, 8C en 8D). Uit vertaling van deze documenten blijkt echter dat twee ervan duidelijk betrekking hebben op diagnostisering en behandeling van uw dochter (8A en 8D). In twee andere documenten worden een geplande afspraak en de noodzaak aan verdere opvolging en controle vermeld, maar deze documenten bevatten geen enkele aanwijzing dat deze verdere afspraken en opvolging niet gebeurden (8B en 8C). Jullie staven bijgevolg de bewering dat de medische afspraken niet konden doorgaan niet. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit jullie verklaringen niet blijkt dat de afspraken niet doorgingen omwille van jullie status als personen met internationale bescherming. Het is niet onaannemelijk dat ook voor Griekse onderdanen dergelijke afspraken soms geannuleerd of uitgesteld worden omwille van externe redenen, bijvoorbeeld de plotse afwezigheid van een arts of een fout bij het vastleggen van een afspraak. Een gelijkaardige vaststelling geldt voor de verklaring van uw echtgenote dat ze bij tandpijn twee of drie maanden moest wachten op een afspraak, wat haar deed beslissen naar een privé tandarts te gaan waar ze sneller een afspraak kreeg (CGVS (...)*B*, p. 11). Ook voor Griekse onderdanen geldt immers dat er een wachttijd kan zijn voor medische afspraken. Voorts blijkt dat uw dochter over een AMKA-kaart beschikte, waardoor ze recht had op gratis medische behandeling (CGVS (...), p. 10, CGVS (...)*B*, p. 12). Uw vrouw verklaarde dat deze ziekteverzekering stopgezet werd na de toekenning van jullie beschermingsstatus (CGVS (...)*B*, p. 12). Gevraagd aan uw vrouw of jullie iets ondernomen hebben om te checken of jullie na het bekomen van internationale bescherming recht hadden op een ziekteverzekering, verklaarde ze slechts dat zoiets niet bestaat in Griekenland, dat ze nooit zoiets gezien heeft en dat men gewoon [verblijfs]documenten krijgt (CGVS (...)*B*, p. 12). Als uw dochter effectief het recht op een dergelijke verzekeringskaart verloor bij het bekomen van een beschermingsstatus kan echter verwacht worden dat jullie stappen zetten om bij bevoegde instanties of hulporganisaties te informeren of zij recht had op een andere vorm van ziekteverzekering. Uw echtgenote gaf later dan weer aan dat de medische behandeling van jullie dochter

na de toekenning van jullie beschermingsstatus gratis was indien de afspraken gemaakt werden door de hulporganisatie (CGVS (...))B, p. 14). Toen ze gevraagd of haar medische kosten dan toch nog gedekt waren, verklaarde ze dan weer dit zich niet te herinneren, wat weinig aannemelijk is (CGVS (...))B, p. 14). U beweert eveneens dat u niet meer weet of de AMKA-kaart van uw dochter na het toekennen van de beschermingsstatus nog geldig was, wat weinig geloofwaardig is (CGVS (...), p. 10). Dit staat immers in schril contrast met uw bewering dat u veel moeite deed om deze kaart te bekomen (CGVS (...), p. 10). Bovendien merkt het CGVS op dat uw dochter als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland medische behandeling kreeg op de afdeling spoedgevallen en dat deze behandeling gratis was, wat een indicatie is dat uw dochter ook als begunstigde van internationale bescherming recht had op gratis medische zorg (CGVS (...), p. 10). Hoewel jullie aanvankelijk aanhaalden dat jullie kind niet gevaccineerd werd, bleek dat E. (...) wel drie vaccinaties kreeg, maar dat enkel de eerste vaccinatie gratis was (CGVS (...))B, p. 9, 14 en (...), p. 12). De vaststelling dat jullie bepaalde vaccinaties, de medicatie van jullie dochter en het vervoer naar het ziekenhuis voor medische afspraken (deels) zelf moesten betalen volstaat niet om bovenstaande appreciatie te wijzigen. Immers kan u als begunstigde van internationale bescherming onder dezelfde voorwaarden van onderdanen van Griekenland toegang krijgen tot onder meer gezondheidszorg, wat ook met zich meebrengt dat bepaalde kosten ten laste zijn van de patiënt, of in het geval van een minderjarig kind, de ouders van de patiënt (CGVS (...), p. 7, 10). Overigens dient opgemerkt te worden dat u een document neerlegde waaruit blijkt dat jullie recht hadden op gratis busvervoer van het opvangcentrum naar de stad Halkida voor een medische afspraak (CGVS (...), p. 7). Met betrekking tot uw dochters medische problematiek dient geconcludeerd te worden dat u niet concreet aantoonde dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband haar rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden en moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure. U verklaarde dat jullie voornamelijk naar de verder afgelegen stad Athene gingen voor doktersafspraken voor jullie dochter (CGVS (...), p. 7). Echter hebben jullie na het bekomen van een beschermingsstatus nooit een concrete poging gedaan om buiten het opvangcentrum, bijvoorbeeld in of nabij Athene, huisvesting te zoeken (CGVS (...), p. 12). Uw echtgenote verklaarde dat jullie "niets speciaals" konden doen in de periode nadat jullie bescherming hadden gekregen omdat het opvangcentrum gelegen was in een bos op 80 kilometer van Athene en omdat het vervoer naar Athene 60 euro kostte (CGVS (...))B, p. 5). Ze verklaarde dat jullie geen huisvesting konden zoeken omdat jullie niet wisten wat jullie moesten doen, de stad niet kenden, de taal niet kenden en geen middelen hadden (CGVS (...))B, p. 12, 13). U hebt echter zelfs geen beroep gedaan op de hulp van vrienden of kennissen, immokantoren, hulporganisaties of overheidsdiensten om huisvesting te proberen vinden (CGVS (...), p. 11). Dat u geen financiële hulp meer kreeg van de Griekse autoriteiten verklaart niet waarom u geen huurwoning zocht in Athene of op een andere plaats in de nabijheid van een ziekenhuis. Het CGVS wijst er op dat uw broers en schoonbroers u en uw gezin financieel ondersteunden tijdens jullie verblijf in Griekenland en bij het regelen van jullie reis naar België, zo leenden ze jullie zo'n 14.000 euro (CGVS (...), p. 6-7). Gevraagd waarom u niet een deel van dat geld gebruikte om een woning te huren op een plaats waar u een job kon zoeken om in uw eigen levensonderhoud te voorzien, zei u dat men niets kan doen met dat geld, dat uw dochter gespecialiseerde hulp nodig heeft, dat u niet altijd geld kan vragen aan uw familie en dat u dat geld ooit moet teruggeven (CGVS (...), p. 12). Dit alles zijn weinig overtuigende argumenten. Als u het geleende geld kon gebruiken om jullie levensonderhoud in Griekenland en jullie reis naar België te betalen, kon u het even goed gebruiken om een woning te huren op een toegankelijker plaats dan het opvangcentrum, met name een plaats met meer opportuniteiten op de arbeidsmarkt en in de nabijheid van een ziekenhuis en school. Zo zou u op termijn in uw eigen levensonderhoud kunnen voorzien en niet meer afhankelijk zou zijn van de steun van uw familie. Ook het feit dat u de taal niet spreekt vergoelijkt niet waarom u geen huisvesting zocht, er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat u zich na afloop van de asielpprocedure tot overheidsdiensten of de publieke huurmarkt zou wenden, desnoods met behulp van kennissen die het Grieks of het Engels machtig zijn, vertaalapps en dergelijke (CGVS (...), p. 11). Dat u het kamp moest verlaten en geen andere optie had dan weg te gaan verklaart evenmin waarom u geen huisvesting probeerde te vinden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in maart 2021 geïnformeerd werd over de toekenning van de beschermingsstatus en dat jullie op 11 of 12 juli 2021, toen jullie verblijfsdocumenten kregen, jullie caravan in het opvangcentrum moesten verlaten (CGVS (...), p. 4, 5, 10, 11). Hieruit blijkt dat jullie na de toekenning van internationale bescherming nog ruim vijf maanden in het opvangcentrum konden verbleven, wat jullie tijd gaf om andere huisvesting te zoeken. Met betrekking tot de Griekse taal verklaarden en uw vrouw dat er in het opvangcentrum geen taalles werd gegeven, waardoor jullie geen Grieks konden leren en ten gevolge daarvan geen werk konden vinden (CGVS (...), p. 8, 11-12, CGVS (...))B, p. 6). Er dient echter opgemerkt te worden dat uit jullie verklaringen blijkt dat jullie weinig stappen hebben gezet om de taal te leren op andere manieren. Zo

verklaarde u dat er taallessen waren in Athene, maar er werd reeds opgemerkt dat jullie na de toekenning van de beschermingsstatus nooit enig initiatief namen om naar Athene te verhuizen (CGVS (...), p.12). Het CGVS merkt op dat er naast taallessen nog andere methodes bestaan om een taal aan te leren, bijvoorbeeld door middel van apps en andere online methodes. U verklaarde dat u probeerde Grieks te leren via YouTube, maar dat het moeilijk was (CGVS (...), p. 12). Het CGVS betwist niet dat het leren van een taal moeilijk is, er kan echter wel verwacht worden dat u een basiskennis zou kunnen verwerven indien u een oprechte inspanning deed. Overigens verklaarde uw vrouw dat jullie de taal niet leerden bij gebrek aan taallessen en talenscholen, wat twijfels oproept omtrent de geloofwaardigheid van uw bewering geprobeerd te hebben via YouTube Grieks te leren (CGVS (...)B, p. 6, 13). Voorts dient erop gewezen te worden dat (gegronde) talenkennis zeker niet voor alle jobs vereist is. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u een basiskennis van het Engels hebt, wat u zou kunnen helpen bij de zoektocht naar werk (CGVS (...), p. 3).

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Er werd hierboven reeds opgemerkt dat u na het bekomen van bescherming nooit stappen hebt gezet om huisvesting te vinden buiten het opvangcentrum. Voorts zijn de inspanningen die u deed om werk te vinden in Griekenland uiterst beperkt. Als antwoord op de vraag welke stappen u gezet hebt om een job te proberen vinden in Griekenland, verklaarde u dat u enkel aan andere asielzoekers gevraagd had naar werk omdat u de taal niet kende (CGVS (...), p. 5). U bent nooit naar een interimbureau of een bevoegde overheidsdienst gestapt om werk te zoeken omdat u wist dat er geen werk was (CGVS (...), p. 5). Dat inwoners van het opvangkamp zonder werk zaten kan echter bezwaarlijk afdoende aantonen dat er helemaal geen jobs waren (CGVS (...), p. 5). Uw echtgenote verklaarde dat het niet mogelijk was om werk te zoeken omdat jullie daarvoor naar Athene moesten gaan, wat een transportkost van 60 euro betekende, omdat jullie de taal en middelen niet hadden en omdat er geen werk was (CGVS (...)B, p. 13). Er werd echter reeds aangehaald dat jullie financiële steun kregen van familie, dat jullie geen pogingen ondernamen om naar Athene te verhuizen en nauwelijks stappen zetten om de taal te leren. De verklaring dat er geen werk was is niet meer dan een blote bewering, gezien jullie nauwelijks tot geen stappen hebben gezet om een job te zoeken. Uw echtgenote verklaarde voorts dat er een kleine stad was op 17 kilometer van het opvangcentrum, maar dat men voor werk en andere zaken naar Athene moest gaan (CGVS (...)B, p. 6). Nergens uit de verklaringen van u en uw vrouw blijkt dat jullie een poging hebben gedaan om een job te vinden in de nabijgelegen stad. Voorts hebt u na de toekenning van bescherming en het stopzetten van financiële ondersteuning door de autoriteiten nauwelijks nagevraagd of u met uw nieuwe status recht had op andere vormen van ondersteuning (CGVS (...), p. 12). U hebt enkel navraag gedaan bij een verantwoordelijke van IOM in het kamp. Uw vrouw verklaarde dat jullie nooit navraag deden bij overheidsinstanties omdat jullie van andere mensen gehoord hadden dat de overheid niets doet (CGVS (...)B, p. 13). Er kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat jullie zouden informeren bij bevoegde Griekse overheidsdiensten.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van het feit dat jullie dochter het syndroom van Down heeft en u en uw echtgenote geen netwerk hebben in Griekenland (CGVS (...), p. 6), doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Hoewel u in Griekenland niet over een netwerk zou beschikken, wijst het CGVS erop dat uit de verklaringen van u en uw vrouw blijkt dat jullie elders in Europa over een netwerk beschikken dat bereid en in staat is om jullie financieel te ondersteunen. Zo blijkt dat twee van uw broers in Denemarken en Noorwegen en twee van de broers van uw vrouw (zij zijn tevens uw neven, gezien uw vrouw uw nicht is) in België en Malta wonen (CGVS (...), p. 6-7, (...)B, p. 6). Uit de verklaringen blijkt dat jullie een goede band hebben met hen (CGVS (...)B, p. 6). Deze familieleden hebben u en uw gezin ondersteund tijdens jullie verblijf in Griekenland door geregeld geld voor te schieten, zowel om jullie verblijf in Griekenland als jullie reis naar België te financieren (CGVS (...), p. 6 en CGVS (...)B, p. 5, 7-8). Wat betreft de medische toestand van uw dochter betwist het CGVS niet de noodzaak aan medische opvolging en de extra zorgen die dit met zich meebrengt voor u en uw gezin, maar op basis van de verklaringen van u en uw vrouw en de neergelegde documenten kan niet geconcludeerd worden dat zij in Griekenland geen toegang zou kunnen bekomen tot de nodige zorg (zie supra). Met betrekking tot uw medisch probleem (bijziendheid) en de medische problemen van uw vrouw (niersteentjes, maagproblemen, rugproblemen, zichtprobleem) dient vooreerst opgemerkt te worden dat jullie deze niet staven (CGVS (...), p. 3 en CGVS (...)B, p. 3). Voorts blijkt uit jullie verklaringen geen enkele aanwijzing dat deze medische

problemen het jullie dermate moeilijk maken om jullie staande te houden en zelfstandig jullie rechten uit te oefenen of dat er een ernstig risico is dat jullie zouden terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest. Doorheen de bevraging over Griekenland maakten jullie geen enkele vermelding van deze medische problemen of gevolgen ervan.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat u en uw gezin reeds op 19 juli 2021 Griekenland verlieten, slechts een vijftal maanden nadat jullie op 1 maart 2021 geïnformeerd waren over de toekenning van de beschermingsstatus. Meer nog, u had eerder al beslist dat u Griekenland zou verlaten en u wachtte eenvoudigweg tot u een verblijfskaart en reisdocument kreeg alvorens te vertrekken (CGVS (...), p. 11). Dit getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. De vaststelling dat u beschikte over een netwerk in andere Europese landen (zie supra) dat uw vertrek en verdere reis doorheen Europa bewerkstelligde getuigt bovendien van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De Syrische identiteitskaart van uw vrouw, jullie familieboekje en de Griekse geboorteakte van uw dochter hebben louter betrekking op de identiteit en herkomst van u en uw gezinsleden. Uit de Griekse medische documenten van uw dochter en het medisch attest van Fedasil met betrekking tot uw dochter blijkt dat ze het syndroom van Down heeft, dat ze herhaaldelijk medische behandeling kreeg in Griekenland en dat er medische afspraken werden gemaakt voor haar. Uit de documenten blijkt echter niet dat de medische toestand van uw dochter van die aard is dat deze niet behandelbaar is in Griekenland of dat u of uw dochter in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM. Het document van IOM in verband met busvervoer toont aan dat jullie recht hadden op gratis busvervoer van het opvangcentrum naar Halkida. De kopie van het Griekse ziekteverzekeringsdocument (AMKA) ondersteunt uw verklaring dat uw dochter minstens enige tijd over een ziekteverzekering beschikte in Griekenland. Het bewijs van overschrijving van geld door uw schoonbroer J. (...) ondersteunt slechts uw verklaring dat hij jullie reis van Griekenland naar België financierde. U en uw echtgenote legden jullie Griekse verblijfs- en reisdocumenten niet neer omdat jullie die weggooiden in België uit vrees teruggestuurd te worden naar Griekenland (CGVS (...), p. 5 en CGVS (...)B, p. 5)."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. Te dezen ondernemen verzoekende partijen in voorliggende verzoekschriften geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoekende partijen herhalen dat hun dochter E. het syndroom van Down heeft en opmerken dat de bestreden beslissingen niets zeggen over de specifieke zorgen die in Griekenland voor dit soort patiënten aanwezig zijn en evenmin een beoordeling inhouden van het Griekse medische en sociale zekerheidssysteem, benadrukt de Raad dat het, gelet op het hoger aangehaalde beginsel van wederzijds vertrouwen, aan verzoekende partijen toekomt om op basis van voldoende concrete en naar behoren gestaafde elementen en argumenten aan te tonen dat hun behandeling en rechten als begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, waaronder hun recht op toegang tot medische zorgen voor hun dochter, niet beantwoorden aan de vereisten van het Verdrag van Genève, het EVRM en het Handvest. Het argument dat "*talrijke procedures tegen lidstaten voor het EHRM bewijzen dat er regelmatige inbreuken zijn op deze rechten*" doet hieraan geen afbreuk. Wat betreft de nood aan medische opvolging en behandeling van hun dochter en hun ervaringen op dit vlak in Griekenland, herhalen verzoekende partijen in hun verzoekschriften slechts de elementen die zij reeds tijdens hun respectieve persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) hebben aangehaald, zonder evenwel de hoger aangehaalde concrete en terechte vaststellingen van de commissaris-generaal, waaruit blijkt dat de medische problemen van hun dochter behandelbaar waren in Griekenland en dat hun dochter er zowel voor als na de toekenning van hun beschermingsstatus medische zorgen ontvangen heeft, te weerleggen of te ontkrachten. Verder tonen verzoekende partijen niet concreet aan dat de mogelijkheden en beperkingen die zij op dit vlak hebben ervaren verschillen van de mogelijkheden en beperkingen die Griekse onderdanen ervaren inzake de toegang tot gezondheidszorg.

Mede gelet op het voorgaande tonen verzoekende partijen niet aan dat de bijzondere kwetsbaarheid van hun dochter E. niet mee in rekening werd genomen door de commissaris-generaal. Wat betreft hun kritiek dat de bestreden beslissingen de belangen van hun kind, en inzonderheid het belang van E., niet als eerste of essentiële overweging nemen, merkt de Raad op dat in tegenstelling tot wat verzoekende partijen in hun verzoekschriften voorhouden de bestreden beslissingen niet als uitgangspunt dienen te nemen *“of een ontvankelijkheidsbeslissing in België al of niet van wezenlijk belang was voor het kind”*, doch wel of zij zich in Griekenland kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen daar werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien, waaronder het recht op medische zorgen voor hun dochter, zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie. In zoverre verzoekende partijen erop wijzen dat artikel 24, eerste lid, van het Kinderrechtenverdrag voorschrijft dat kinderen van *“de grootst mogelijke mate van gezondheid”* dienen te genieten en zij aldus wensen aan te kaarten dat hun dochter in Griekenland niet dezelfde kwaliteit van behandeling en opvolging kan genieten als in België, wat zij overigens op geen enkele wijze *in concreto* aantonen, brengt de Raad in herinnering dat het Hof van Justitie in de hoger aangehaalde rechtspraak geoordeeld heeft dat het enkele feit dat de (medische) voorzieningen in de lidstaat die internationale bescherming heeft toegekend duidelijk beperkter zijn dan in deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat de betrokken begunstigden van internationale bescherming anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93). De Raad wijst er in dit verband nog op dat het feit dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging is die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, zoals artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet voorschrijft, geen afbreuk doet aan de eigenheid van het asielrecht, waar artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving de commissaris-generaal de mogelijkheid biedt om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat niet-ontvankelijk te verklaren indien deze verzoeker niet aantoonbaar dat deze bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn. *In casu* blijkt niet dat het hoger belang van de dochter van verzoekende partijen door de commissaris-generaal werd miskend, gelet op de uitvoerig en *in concreto* gemotiveerde vaststelling dat zij in Griekenland toegang had tot de nodige medische zorgen en opvolging. Een schending van artikel 24 van het Handvest of van de artikelen 3, 22, 24 en 27 van het Kinderrechtenverdrag wordt niet aangetoond.

Met het medisch dossier dat zij ter terechtzitting hebben neergelegd, tonen verzoekende partijen aan dat hun dochter nood heeft aan opvolging en medicatie ter behandeling van haar medische problematiek, doch maken zij niet *in concreto* aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Griekenland buiten hun wil en persoonlijke keuzes om geen beroep zullen kunnen doen op de daar aanwezige medische zorgen voor hun dochter.

Verzoekende partijen halen in voorliggende verzoekschriften verder aan dat er in de opvangkampen in Griekenland geen mogelijkheid is om de taal te leren en slechts absoluut minimale voorzieningen aanwezig zijn. Zij wijzen erop dat zij gedurende twee jaar in een lekkende caravan verbleven en een pasgeboren ernstig gehandicapt kind hadden. Tewerkstelling en bijscholing waren evenmin mogelijk vanuit het opvangkamp, zo stellen zij. Wat betreft de moeilijkheden en beperkingen waarmee zij geconfronteerd zouden zijn geweest in het opvangkamp in de periode vóór de toekenning van hun internationale beschermingsstatus, wordt in de bestreden beslissingen terecht opgemerkt dat deze situatie niet zonder meer representatief is voor de kwalificatie en beoordeling van hun situatie als begunstigden van internationale bescherming nadien, nu aan hun status overeenkomstig het toepasselijke EU-recht diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Verzoekende partijen betogen dat zij geen huisvesting konden zoeken zolang zij geen identiteitskaart en reisdocument hadden, doch weerleggen niet dat zij na de toekenning van hun internationale beschermingsstatus in maart 2021 nog meerdere maanden in het opvangkamp konden blijven en in anticipatie op het ontvangen van hun documenten geen ernstige en doorgedreven poging hebben ondernomen om elders geschikte huisvesting te vinden. Zij bevestigen dat zij onmiddellijk nadat zij papieren hadden ontvangen Griekenland hebben verlaten, wat niet getuigt van een oprechte intentie om in Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen. Verzoekende partijen achten *“het relatief wereldvreemd om er van uit te gaan dat een vluchteling langs een immokantoor kan stappen om een woonst te zoeken”*, doch lichten niet toe – en de Raad ziet niet in – wat daar wereldvreemd aan zou zijn. Bovendien betwisten zij niet dat zij evenmin geprobeerd hebben om via andere kanalen zoals hulporganisaties of overheidsdiensten te informeren naar werk of huisvesting. De algemene bewering dat het ieder voor zich is en dat de overheid en hulporganisaties dermate overstelpt zijn door vluchtelingen dat zij geen bijstand verlenen aan vluchtelingen om huisvesting te zoeken is niet afdoende ter verschoning van hun stilzitten. Verzoekende partijen wijzen er verder op

dat zij weliswaar financiële steun kregen van hun familieleden in Europa, maar dat dit onder de voorwaarde was dat dit zou terugbetaald worden. Zij verklaren evenwel niet waarom zij deze middelen niet konden aanwenden om een geschikte huurwoning te vinden op een plaats waar er werk was, zodat zij op termijn zelf in hun levensonderhoud zouden kunnen voorzien en de geleende bedragen zouden kunnen terugbetalen. Zij voeren geen ernstige en geloofwaardige redenen aan die hen ervan zouden hebben weerhouden daartoe de nodige stappen te zetten. Het gegeven dat zij de taal niet spreken kan niet als een ernstig beletsel worden beschouwd nu dit hen er klaarblijkelijk evenmin van weerhouden heeft de nodige medische zorgen te bekomen voor hun dochter en zij niet betwisten dat minstens verzoeker een basiskennis van het Engels heeft.

De algemene informatie over de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland die verzoekende partijen hebben bijgebracht middels de aanvullende nota's die zij op 28 april 2022 hebben neergelegd (stuk 1) volstaat niet om de in de bestreden beslissingen gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten. Hoewel deze informatie getuigt van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van statushouders in Griekenland, blijven verzoekende partijen, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om aan te tonen dat hun levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. De loutere verwijzing naar algemene landenrapporten volstaat niet om aan te tonen dat zij of hun kinderen bij een terugkeer naar Griekenland buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissingen over hun persoonlijke omstandigheden. Verzoekende partijen dienen *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming genieten, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Zij blijven daartoe evenwel in gebreke.

Door erop te wijzen dat de commissaris-generaal ter zake over een mogelijkheid beschikt om hun verzoeken niet-ontvankelijk te verklaren en hiertoe niet verplicht is, doen verzoekende partijen geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissingen. Daaruit blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid waarover hij beschikt en kan niet worden afgeleid dat hij zich ertoe verplicht heeft gevoeld om onderhavige verzoeken niet-ontvankelijk te verklaren.

Waar verzoekende partijen nog aanvoeren dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen "*de argumenten van verzoeker en zijn echtgenote telkens negatief en in een voor hen nadelige context beoordeelt*" en "*de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan*", beperken zij zich tot loutere beweringen zonder de hoger aangehaalde concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Zij tonen niet aan welke verklaringen volgens hen voor interpretatie vatbaar waren en waar een andersluidende interpretatie van de commissaris-generaal tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat op de commissaris-generaal geenszins de verplichting rust om in de motivering van zijn beslissingen alle elementen in het voordeel en in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming op te nemen.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoekende partijen geen elementen hebben aangebracht waaruit blijkt dat van hen niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroepen op de beschermingsstatus die hun in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoekende partijen verhinderen. Hun verzoeken om internationale bescherming dienen dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoekende partijen internationale bescherming genieten in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel inhouden.

3.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in hun specifieke situatie niet van toepassing is en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Koerdisch (Kurmanji) machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Waar verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN